

แบ่งปันความรักของพระเจ้า

ชาอิสไม่รู้จะพูดหรือทำอะไร แต่เธอต้องการช่วย

โดย แคโรไลนา มัลโดนาโด
(เรียบเรียงจากเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นใน โบลิเวีย

วันนั้นเป็นเช้าที่อากาศร้อน ชาอิสกับคลอเดียเพื่อน
ของเธอพูดคุยและหัวเราะกันขณะพวกเขาเดินข้าม
สนามฟุตบอล พวกเขาเพิ่งเสร็จชั้นเรียนในยิม และตอน
นี้จะไปเรียนคณิตศาสตร์

เด็กเล็กกำลังพัก ชาอิสดูพวกเขาเล่นกัน
จากนั้นเธอเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่คนเดียวบน
บันได เมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้ ชาอิสเห็นว่าเธอกำลัง
ร้องไห้



ชาอิสก้มมือเรียกคลอเดียให้มาหาเด็กหญิงตัวน้อย
คลอเดียขมวดคิ้วและส่ายหน้า “เราจะสายนะ”
ก่อนที่ชาอิสจะพูดอะไร คลอเดียก็เดินจากไป
ชาอิสมองดูเด็กผู้หญิงคนนั้น เธออายุประมาณห้า
ขวบ เธอชุกหน้าไว้ระหว่างหัวเข่า และเอามือกุมหัว
ชาอิสนั่งลงใกล้ๆ เธอ เด็กหญิงคนนั้นขยับตัวออก
ไปเล็กน้อย

“เธอ โอเคไหม?” ชาอิสถามอย่างนุ่มนวล
เด็กผู้หญิงคนนั้นไม่ตอบ ชาอิสไม่แน่ใจว่าจะพูด
หรือทำอะไร

“มีอะไรให้ช่วยไหม?” เธอถามต่อ
เด็กหญิงยกไหล่

“ฉันชื่อชาอิสนะ เธอชื่ออะไรเหรอ?”
ในที่สุดเด็กหญิงก็เงยหน้ามองชาอิส “นิโคล”
“เธอร้องไห้ทำไม นิโคล?”

“ทุกคนล้อหน้าว่าอ้วน” เธอพูดพลางสะอื้น
ชาอิสเช็ดหน้านิโคล “ฉันเสียใจที่พวกเขาพูด
อย่างนั้น แต่มันไม่สำคัญหรอกว่าผู้อื่นจะคิด
อย่างไร”

“พวกเขาว่าหนูไม่สวย”
“ฉันคิดว่าพวกเขาผิดแล้ว!” ชาอิสพูดด้วยรอยยิ้ม
“เธอเป็นคนสวยและพิเศษมากด้วย รู้ไหม?”

ชาอิสนึกถึงหนึ่งในเพลงปรัมพายี่ที่เธอชอบ ตอน
นี้เธอรู้แล้วว่าเธอจะพูดอะไร
“เธอเป็นลูกพระเจ้าเป็นเจ้า” ชาอิสพูดพลางกุมมือ
เด็กหญิงคนนั้นไว้



ชาอิสคุยกับนิโคลนิดหน่อย เธออธิบายว่านิโคล
สำคัญเพียงใดต่อพระบิดาบนสวรรค์ ครอบครัวเธอ
และอีกหลายคนที่รักเธอมาก นิโคลเริ่มยิ้มทีละนิด
หลังจากนั้นไม่กี่นาที นิโคลยื่นขึ้นกอดชาอิสแน่น
“ขอบคุณนะ!” เธอพูด

ชาอิสมองดูเพื่อนใหม่ของเธอวิ่งออกไปด้วยรอยยิ้ม
กว้าง รู้สึกดีที่ได้ช่วยให้นิโคลรู้สึกดีขึ้นและรู้ว่าพระเจ้า
เป็นเจ้าทรงรักเธอมากเพียงใด

จากนั้นชาอิสก็รับลูกขึ้นขึ้นเช่นกัน ฉันวิ่งเหมือน
นิโคลดีกว่าไม่อย่างนั้นฉันจะเข้าเรียนคณิตศาสตร์สาย!
เธอคิดพร้อมยิ้มขณะที่เธอรีบไปเข้าชั้นเรียน ●